

Дорохіна Ю.А.

Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського

ЗМІСТ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО РОЗСУДУ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ У СПРАВАХ, УСКЛАДНЕНИХ ПУБЛІЧНИМ ПРАВОНАСТУПНИЦТВОМ

У статті проаналізовано зміст процесуального розсуду адміністративного суду у справах, ускладнених публічним правонаступництвом. Вказано, що зазначений розсуд (свобода дій) зумовлюється фактичними обставинами, приписами законодавства, судовою практикою, практикою Європейського суду з прав людини.

Ключові слова: адміністративне судочинство, процесуальний розсуд, публічне правонаступництво.

Постановка проблеми. Верховенство права та засоби його гарантування зумовлені суспільною потребою оптимальної охорони прав і свобод особи, тому проблеми, пов'язані з їх реалізацією, утвердженням і забезпеченням відповідно до принципів безперервності, повсюдності та єдності державної влади зумовлюють відповідну організацію суспільства.

Держава, ліквідувавши орган, який порушив права і свободи людини і громадянина, може уникнути виконання зобов'язання щодо поновлення останніх. Утім, у правовій державі, де людина, її права і свободи є найвищою цінністю, де визнання, дотримання і захист інтересів людини і громадянина – обов'язок держави, існування такого підходу є неприпустимим. У зв'язку з цим ліквідація суб'єкта владних повноважень без передання його прав і обов'язків у порядку публічного правонаступництва до іншого суб'єкта неможлива.

Проведений аналіз судової практики показав, що нині суди неоднорідно підходять до вирішення досліджуваної проблематики та неоднаково (неоднорідно) застосовують норми матеріального права у правовідносинах, пов'язаних із відновленням прав осіб у зв'язку із ліквідацією суб'єкта владних повноважень у справах, ускладнених публічним правонаступництвом.

У зв'язку з цим в основі досліджуваної проблематики лежать фактично два взаємопов'язані питання. Перше з них – питання щодо правової природи та способів набуття суб'єктом владних повноважень компетенцій під час публічного правонаступництва. І друге – який механізм захисту прав осіб має бути вироблений задля можливості

оптимальної реалізації особою гарантованих Основним Законом інтересів у процесі відновлення порушених прав і свобод.

Незважаючи на важливість вказаних питань, їм приділено незаслужено мало уваги як у теоретичному дискурсі, так і у нормотворчій діяльності.

Вбачається, що дослідження змісту процесуального розсуду адміністративного суду у справах, ускладнених публічним правонаступництвом, виявляється більш повним лише в разі проведення ґрунтовного аналізу такого правового явища, як публічне правонаступництво. Відповіді на питання щодо правонаступництва мають принципове значення насамперед для судової практики в адміністративних справах, ускладнених публічним правонаступництвом. Доцільно вказати, що подібні дослідження проводяться останнім часом здебільшого у межах приватного права. Проте наука адміністративного права та правозастосовна практика досить часто звертаються до категорії публічного правонаступництва з метою пояснення тих чи інших правових явищ, які хоч і мають спільне коріння з правонаступництвом у приватному праві, проте наділені особливими рисами та ознаками.

Доводиться констатувати, що, на відміну від приватного права, в публічному, і зокрема в адміністративному праві, відсутні загальні правові норми, які би врегульовували фактичні обставини публічного правонаступництва. Цікавим є той факт, що подібна ситуація спостерігається й в інших країнах. Зокрема, в німецькому публічному праві правові норми, які врегульовують правонаступництво щодо зобов'язань у публічному

праві, а також правонаступництво компетенцій та повноважень носіїв владних повноважень хоч й існують у федеральному законодавстві, проте досить селективно.

Окремого загального (генерального) регулювання правонаступництва щодо публічно-правових зобов'язань немає. Зокрема, деякі положення, які стосуються публічного правонаступництва носіїв владних повноважень, містяться в організаційному законодавстві федеральних земель або, відповідно, в адміністративному законодавстві земель, в якому в загальному вигляді врегульовується питання створення та ліквідації суб'єктів владних повноважень. Також наявні окремі норми будівельних кодексів федеральних земель, які закріплюють правонаступництво у цій сфері.

Традиційно в судовій практиці адміністративних судів Німеччини допускається застосування законодавчих норм за аналогією з наявністю схожого становища інтересів у таких випадках. У науковій літературі така позиція судів здебільшого знаходить підтримку [1, с. 101–104, 395–400, 448–450, 455–463, 472–476, 488–500, 604–605, 612–613]. Утім, доводиться констатувати, що наявна ситуація не є ідеальною (оптимальною) та призводить до проблем захисту та відновлення порушених прав і свобод особи під час судового розгляду судом справ, ускладнених публічним правонаступництвом.

Виходячи з наведеного, доцільно підкреслити, що у зв'язку з комплексною природою зазначеного правового інституту, який включає норми конституційного, адміністративного, фінансового, трудового права, у розгляді цього питання спостерігається різноманітність поглядів та неоднорідність у підходах до тлумачення чинних норм національного законодавства у правозастосовувача, що свідчить про відсутність єдиного критерію та оптимального нормативно-правового забезпечення проблем, пов'язаних з публічним правонаступництвом загалом, та із відновленням прав осіб під час розгляду справи, ускладненої публічним правонаступництвом, адміністративним судом зокрема.

Мета статті – розкрити зміст процесуального розсуду адміністративного суду у справах, ускладнених публічним правонаступництвом.

Результати дослідження. Як було зазначено вище, питання ліквідації (припинення) суб'єкта владних повноважень доцільно розглядати саме в контексті реалізації принципу безперервності державної влади, тому що функції держави не зникають разом із ліквідацією (припиненням) публічного органу (крім випадку повної відмови

держави від виконання певних функцій), а тому в будь-якому разі повноваження таких суб'єктів, які фактично не виконують своїх встановлених законом функцій, переходять органу, до компетенції якого належить вирішення таких питань.

Саме такий підхід щодо публічного правонаступництва закріплено у Постанові Кабінету Міністрів України від 20.10.2011 р. № 1074 «Про затвердження Порядку здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади», в якій йдеться про те, що у разі ліквідації суб'єктів владних повноважень їхні права та обов'язки переходять іншому органу виконавчої влади. Відповідно, застосовується принцип: ліквідація органу публічної влади обов'язково має тягнути за собою перехід його прав та обов'язків у порядку правонаступництва іншому органу. При цьому правонаступником може стати як інший орган із числа уже наявних, так і новостворений орган державної влади.

Питання припинення правовідносин між особою та суб'єктом владних повноважень внаслідок ліквідації останнього нормами спеціальних законів всебічно не врегульовано, тому під час розгляду справ указаної категорії застосовуються норми Кодексу законів про працю України (ст. 40 КЗпП). Зокрема, під час ліквідації органу правила пункту 1 статті 40 Кодексу законів про працю України можуть застосовуватись і в тих випадках, коли після припинення його діяльності одночасно утворюється новий.

Проте у правозастосовній діяльності виникає безліч проблем та простежується неоднорідність у підходах до вирішення зазначених питань. Так, Верховним Судом України у його постанові від 04 листопада 2014 року (справа № 21-426а14) було розглянуто проблему неоднакового застосування касаційним судом норм матеріального права у правовідносинах, пов'язаних із захистом прав публічних службовців у зв'язку із публічним правонаступництвом суб'єкта владних повноважень (Рішення Вищого адміністративного суду України від 20 березня 2012 року, 3 грудня 2013 року (К-2788/09 та К/9991/57084/12 відповідно). Дослідивши матеріали справи, Суд дійшов висновку, що встановлена законодавством можливість ліквідації державної установи (організації) з одночасним створенням іншої, яка буде виконувати повноваження (завдання) особи, що ліквідується, не виключає, а включає зобов'язання роботодавця (держави) з працевлаштування працівників ліквідованої установи.

Проте проведений аналіз судових рішень показав, що суди, насправді, досить неоднорідно підходять до вирішення досліджуваної проблематики та неоднаково застосовують норми матеріального права у правовідносинах, пов'язаних із захистом прав особи у зв'язку з публічним правонаступництвом суб'єкта владних повноважень [2; 3; 4]. У зв'язку з цим перед правозастосовувачем постає питання щодо можливості оптимального захисту та поновлення порушених прав особи у зв'язку з ліквідацією (припиненням) суб'єкта владних повноважень, з яким особа перебувала у трудових відносинах. Перше з таких питань: хто є правонаступником суб'єкта владних повноважень і, позаяк держава має виконати своє зобов'язання перед особою щодо працевлаштування, до якого органу має бути поновлено звільнену особу (який суб'єкт має виконати зобов'язання держави перед особою).

Досить виважена та оптимально обґрунтована позиція щодо досліджуваної проблематики наведена в окремій думці судді В.С. Князева, де зазначено таке: «у відносинах публічної служби суду необхідно звернути увагу не на цивільно-правове правонаступництво ліквідованої юридичної особи (якого може і не бути), а насамперед на адміністративно-правове правонаступництво, тобто на факт передачі адміністративних функцій державного органу іншим органам влади, і, встановивши факт такого правонаступництва, застосувати положення закону про обов'язки держави з працевлаштування працівників» [5].

Вбачається, що передумовою щодо вирішення досліджуваного питання є розуміння факту публічного правонаступництва та його наслідків. Так, у разі наявності двох суб'єктів владних повноважень і переходу компетенцій (функцій) від одного суб'єкта (правопередника) до іншого (правонаступника) є підстави розуміти, що має місце набуття компетенцій (функцій) одним суб'єктом владних повноважень і, відповідно, їх втрата іншим. Саме втрата компетенцій (функцій) правопередником і набуття їх правонаступником характеризує термін «перехід компетенцій (функцій)». Але при цьому спостерігається зв'язок між набутими компетенціями (функціями) та правовідносинами, в яких перебував їх носій-попередник, з іншими особами, через що й було можливе їх існування.

Право (в широкому значенні) наступника наче базується на тому праві, яке існувало в іншій особі, наче походить від нього. Цей зв'язок означає пряму залежність прав і обов'язків, які належали

попереднику щодо прав і обов'язків наступника. Саме ця залежність є об'єктивною ознакою, яка ще з римських часів визначає похідний характер такого правонабуття. При цьому важливим є не те, що одна особа втрачає право, а інша його набуває, основним є те, що перша особа передає це право, а друга особа його приймає. І тому з точки зору першої особи похідне правонабуття називається передачею права, а з точки зору наступника – наступництвом у праві [6, с. 199–200]. Доцільно підкреслити, що саме передача права, а не його втрата і наступництво цього самого права іншим суб'єктом владних повноважень визначає похідний характер правонабуття компетенцій (функцій) і становить суть юридичної категорії правонаступництва в адміністративному праві.

Характерною ознакою публічного правонаступництва є зв'язок між набутими компетенціями (функціями) та правовідносинами, що продовжують існувати у зміненому вигляді. Під час публічного правонаступництва обов'язкова зміна суб'єктів владних повноважень ставить питання тотожності повноважень правопередника і правонаступника. Зокрема, римськими юристами було вироблено формулу, згідно з якою ніхто не може передати іншому більше прав, ніж має сам, а саме в основі правонаступництва лежить сформульоване Ульпіаном правило: «Ніхто не може передати іншому більше прав, ніж має сам» (Dig 50, 17, 54). У сучасному адміністративному праві з цією класичною формулою пов'язані такі основні проблеми правонаступництва: проблема змісту і проблема обсягу компетенцій (функцій), які переходять.

Публічне правонаступництво – це повне або часткове передання (набуття) адміністративної компетенції одного суб'єкта владних повноважень до іншого або внаслідок припинення первісного суб'єкта, або внаслідок повного чи часткового припинення його адміністративної компетенції; вступ у чинні адміністративно-правові відносини нового суб'єкта владних повноважень на місце суб'єкта, що або припинив своє існування, або повністю чи частково позбувся адміністративної компетенції [7].

Публічне правонаступництво зумовлене наявністю відносин «держава – людина», які утворюються через формалізованих (фіктивних) виконавців державної влади – суб'єктів владних повноважень.

Публічне правонаступництво в теорії адміністративного права класифікують за такими критеріями [8, с. 23–25]:

1) за суб'єктом – адміністративне (публічне) правонаступництво після: а) суб'єктів владних повноважень – юридичних осіб; органів державної влади; органів місцевого самоврядування; суб'єктів публічних повноважень з особливим статусом; юридичних осіб публічного права, які не мають статусу органу публічної влади; фондів публічного права; державних, комунальних підприємств, установ, організацій тощо; б) колективних суб'єктів владних повноважень без статусу юридичних осіб (наприклад, після департаменту, управління, відділу центрального органу виконавчої влади, науково-консультативної ради при органі державної влади, після депутатського корпусу органу місцевого самоврядування тощо); в) індивідуальних суб'єктів владних повноважень (суб'єктів публічної адміністрації) – правонаступництво після посадових (службових) осіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних, комунальних підприємств, установ, організацій тощо;

2) за сферою поширення: а) «зовнішнє» (передання компетенції певного обсягу від одного організаційно відокремленого суб'єкта владних повноважень до іншого, такого ж організаційно відокремленого суб'єкта); б) «внутрішнє» (відбувається в межах одного суб'єкта владних повноважень, коли компетенція передається від однієї організаційно залежної структурної одиниці (департамент, управління, відділ, сектор тощо) до іншої);

3) за обсягом: а) повне (передбачає передання всіх без винятку прав та обов'язків суб'єкта попередника); б) сингулярне (від лат. *singularis* – єдиний, особливий) – часткове чи вибіркоче, передбачає передання лише деяких, вибіркових прав та обов'язків суб'єкта-попередника;

4) за підставою виникнення: а) внаслідок ліквідації суб'єкта владних повноважень; б) внаслідок припинення існування суб'єкта владних повноважень; в) внаслідок припинення здійснення (передання) компетенції суб'єкта владних повноважень (суб'єкта публічної адміністрації) та ін.;

5) за способом закріплення – адміністративне (публічне) правонаступництво закріплене: а) законом; б) підзаконним нормативно-правовим актом; в) локальним актом суб'єкта владних повноважень;

б) залежно від тривалості функціонування суб'єкта владних повноважень: а) після постійно функціонуючих суб'єктів владних повноважень (наприклад, після центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, державних і комунальних підприємств,

установ, організацій, юридичних осіб публічного права); б) після суб'єктів владних повноважень, тривалість функціонування яких обмежена певним строком, наприклад, Верховна Рада України конкретного скликання, Кабінет Міністрів України, Генеральний прокурор, депутати органів місцевого самоврядування.

Поряд з наведеними видами правонаступництва доцільно виділити такий поділ, який прослідковується у наукових працях [9; 10; 11, с. 9–14], в яких досліджуються проблеми правонаступництва, а саме: безпосереднє і опосередковане правонаступництво.

За безпосереднього правонаступництва права і обов'язки переходять від однієї особи до іншої прямо, за опосередкованого – за участю будь-якого суб'єкта, який попередньо отримує їх у вигляді своєрідної проміжної стадії (наприклад, під час ліквідації юридичної особи таких компетенцій набуває ліквідаційна комісія).

Необхідно вказати, що за безпосереднього правонаступництва кількість учасників може різнитися. Зокрема, може відбуватися:

а) прямий перехід у разі ліквідації: від одного суб'єкта (правопопередника) владних повноважень до іншого (правонаступника) (суб'єкт – суб'єкт);

б) прямий перехід у разі поділу (роз'єднання): від одного до двох і більше суб'єктів владних повноважень (суб'єкт – два і більше суб'єктів);

в) прямий перехід у разі злиття: від двох і більше до одного суб'єкта (два і більше суб'єктів – суб'єкт);

г) прямий перехід у разі перетворення: від двох і більше до двох і більше суб'єктів владних повноважень (два і більше суб'єктів – два і більше суб'єктів).

Вбачається, що під час безпосереднього правонаступництва у разі ліквідації суб'єкта передача його завдань та функцій правонаступнику має відбуватися на підставі відповідного акта Кабінету Міністрів України чи іншого уповноваженого органу у повному обсязі. У разі участі у процесі правонаступництва декількох учасників як з боку правопопередника, так і з боку правонаступника перехід компетенцій має відбуватися на засадах принципу пропорційності. Йдеться про передавання компетенцій на підставах розумного балансу публічних інтересів, що буде гарантувати захист особі за допомогою збалансованого обмеження прав і свобод суб'єкта владних повноважень та забезпечення гармонії в суспільстві.

Щодо так званого опосередкованого правонаступництва доцільно вказати, що характерною

ознакою такого виду правонаступництва є те, що перехід компетенцій відбувається за участю «додаткового» суб'єкта, який отримує їх тимчасово. Йдеться про такого суб'єкта, як ліквідаційна комісія.

Спеціальне законодавство визначає, що до ліквідаційної комісії переходять усі повноваження щодо управління справами юридичної особи з дня призначення, крім тих, які залишаються згідно із законодавством України за учасниками. Доцільно підкреслити, що, на відміну від суб'єкта владних повноважень, який ліквідується, ліквідаційна комісія не має статусу юридичної особи, а сам суб'єкт, що ліквідується, в період роботи такої комісії не втрачає статусу юридичної особи.

Таким чином, дієздатність суб'єкта владних повноважень здійснюється через ліквідаційну комісію, дії якої розглядаються як дії самого суб'єкта. Відповідно, комісія набуває безпосередньо для неї права і обов'язки суб'єкта, який ліквідується. У зв'язку з цим доцільно стверджувати, що саме ліквідаційна комісія є тим відповідальним суб'єктом за повне або часткове передання (набуття) адміністративної компетенції (прав, обов'язків, функцій) до новоутвореного суб'єкта владних повноважень (правонаступника).

Як бачимо, на відміну від повного і сингулярного правонаступництва, класифікація яких відбувається за ознакою обсягу компетенцій (функцій), які переходять від правопопередника до правонаступника, безпосереднє і опосередковане правонаступництво виділяється за порядком переходу цих прав і обов'язків. І якщо на підставі першої класифікації визначається, що саме переходить, то на підставі другої – яким чином переходить.

У зв'язку з наведеним доцільно підтримати думку про те, що критерієм визначення публічного правонаступника слід вважати правовий статус суб'єкта (цільовий, організаційно-структурний компонент, компетенція), який припиняється одним і набувається іншим [12, с. 147]. Названий підхід можна визнати традиційним, адже ще в ХІХ столітті відомий правознавець К.Д. Кавелін зазначав: «Велика частина відомств, урядових установ і посадових осіб не є самостійними юридичними особами, хоча мають у своєму розпорядженні майно і вступають у зобов'язання. Вони є лише органами або так би мовити уповноваженими, повіреними держави в сфері казни. Мають у своєму віданні казенне майно, вступають в юридичні відносини за її дорученням, під її відповідальність і за її рахунок. За принципом усі вони між собою солідарні як повірені і представники

одного і того ж господаря – держави, за вказівками якого діють і якому надають звіт у своїх розпорядженнях» [13, с. 198]. Тому вбачається за доцільне у вирішенні питання забезпечення захисту осіб внаслідок ліквідації чи реорганізації суб'єкта владних повноважень дотримуватися вищенаведеного правила.

Наведена правова позиція відповідає принципу «правової визначеності», закріпленому у рішеннях ЄСПЛ, що можна проілюструвати на прикладі рішення у справі «Чуйкіна проти України» (Chuykina v. Ukraine), рішення від 13.01.2011 р., заява № 28924/04, де національні органи послалися на те, що орган державної влади було ліквідовано без правонаступництва, що стало підставою для закриття провадження щодо цього органу. ЄСПЛ встановив, що ліквідація державної установи без правонаступництва не може звільнити державу від необхідності виконання рішення щодо ліквідованого органу [14].

Зокрема, ЄСПЛ також зазначив, що «інший висновок дасть змогу державі використовувати такий підхід, щоб уникати сплати боргів своїх органів, особливо, беручи до уваги те, що потреби, які змінюються, змушують державу часто змінювати свою організаційну структуру, включаючи формування нових органів та ліквідацію старих» (рішення від 15.07.2010 р. у справі «Нікітіна проти Росії» (Nikitina v. Russia), заява № 47486/07, п. 19).

Висновки. Підсумовуючи вищенаведене, доцільно зазначити таке.

По-перше, публічні органи час від часу можуть змінюватися, але, незважаючи на це, взаємини між державою і людиною продовжують існувати. Саме сутність державної влади зобов'язує державу забезпечувати належну й безперервну діяльність публічних органів незалежно від того, які трансформаційні процеси в системі останніх здійснюються, які з них ліквідуються, припиняються, реорганізуються, а які держава утворює наново. Функції первинного публічного органу мають у повному обсязі забезпечуватися державою та бути передані новому, доки у виконанні таких функцій держави є потреба.

По-друге, у зв'язку з тим, що особливістю адміністративного (публічного) правонаступництва є те, що подія переходу прав та обов'язків, що відбувається із суб'єктами владних повноважень, сама по собі є публічною та врегульованою нормами адміністративного права, під час розв'язання спорів, що виникають з відносин публічної служби, пріоритетними є норми спеціальних законів, а

норми іншого спеціального законодавства (наприклад, трудового) підлягають застосуванню лише у випадках, якщо нормами спеціальних законів не врегульовано спірних відносин, коли про можливість такого застосування прямо зазначено у спеціальному законі (Інформаційний лист Вищого адміністративного суду України від 26.05.2010 № 753/11/13-10 «Про розв'язання спорів, що виникають з відносин публічної служби»).

Вбачається, що вирішення спірних (проблемних) питань щодо публічного правонаступництва загалом та питань, пов'язаних з проблемами забезпечення прав публічних службовців, у зв'язку із публічним правонаступництвом суб'єкта владних повноважень зокрема має відбуватися на засадах розробки оптимального спеціального законодавства та удосконалення норм чинного матеріального адміністративного права.

Список літератури:

1. Friedhelm Hufen Verwaltungsprozessrecht. 7., vollig neu bearbeitete Auflage. Verlag C.H. Beck München, 2008. 642 s.
2. Ухвала Львівського окружного адміністративного суду від 07.06.2016 року у справі № 876/4831/16. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/59137327>.
3. Постанова Запорізького окружного адміністративного суду у справі № 0870/4731/12 від 12 червня 2012 року. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/24808653>.
4. Ухвала Київського апеляційного адміністративного суду від 17 квітня 2013 року у справі № 2а-13081/12/2670. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/30893459>.
5. Окрема думка судді Миколаївського окружного адміністративного суду В.С. Князева стосовно постанови Миколаївського окружного адміністративного суду від 10 листопада 2015 року у справі №814/1387/15. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/54807434>.
6. Основи римського приватного права: підручник / В.І. Борисова, Л.М. Баранова, М.В. Домашенко та ін.; За заг. ред. В.І. Борисової та Л.М. Баранової. Х.: Право, 2008. 224 с.
7. Загальне адміністративне право: підручник / Гриценко І.С., Мельник Р.С., Пухтецька А.А. та інші; за заг. ред. І.С. Гриценка. К.: Юрінком Інтер, 2015. 568 с.
8. Бевзенко В.М. Публічне правонаступництво: сутність, процедура та особливості. Адміністративне право і процес. № 1 (7). 2014. С. 20–36.
9. Калюжний Р.А., Вовк В.М. Римське приватне право: підруч. для вищ. навч. закл. К.: «МП Леся», 2014. 240 с.
10. Нечаев В.М. Преемство в праве / Брокгауз Ф.А. Энциклопедический словарь / Ф.А. Брокгауз, И.А. Ефрон. СПб., 1898. Т. 23. 1898. С. 47–50.
11. Никольский В. Обь основных моментах наследования. Сравнительное изложение. М., 1871. 363 с.
12. Бевзенко В.М. Публічне правонаступництво: сутність, процедура та особливості. Право і суспільство. 2013. № 7. С. 140–149.
13. Кавелин К.Д. Права и обязанности по имуществам и обязательствам. Избранные произведения по гражданскому праву. М.: АО «Центр ЮрИнфоР», 2003. 675 с.
14. Рішення ЄСПЛ від 13 січня 2011 року у справі «Чуйкіна проти України» (Chuykina v. Ukraine), заява №28924/04. URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/974_864, п. 50, 51.

СОДЕРЖАНИЕ ПРОЦЕССУАЛЬНОГО УСМОТРЕНИЯ АДМИНИСТРАТИВНОГО СУДА ПО ДЕЛАМ, УСЛОЖНЕННЫМ ПУБЛИЧНЫМ ПРАВОПРЕЕМСТВОМ

В статье проанализировано содержание процессуального усмотрения административного суда по делам, осложненным публичным правопреемством. Указано, что такое усмотрение (свобода действий) обусловлено фактическими обстоятельствами, предписаниями законодательства, судебной практикой, практикой Европейского суда по правам человека.

Ключевые слова: административное судопроизводство, процессуальное усмотрение, публичное правопреемство.

THE CONTENT OF PROCEDURAL DISCRETION OF THE ADMINISTRATIVE COURT IN CASES COMPLICATED BY PUBLIC SUCCESSION

The content of the procedural discretion of the administrative court in cases complicated by public succession is analyzed in the article. It is stated that the designated discretion (freedom of action) is conditioned by factual circumstances, the requirements of legislation, judicial practice, and practice of the European Court of Human Rights.

Key words: administrative justice, procedural discretion, public succession.